

Een minimum tarief invoeren met deze wetgeving is op zich een juiste maatregel om aan de onderkant van de arbeidsmarkt meer bescherming te bieden aan de zzp'er en uitbuiting tegen te gaan. Het zal echter nog wel een ding worden in de uitvoering en om het te handhaven. Het is belangrijk dat mensen die op dit niveau werken het minimum ook echt ontvangen en niet met allerlei constructies en platforms daarvan nog bemiddelingskosten moeten afdragen. Voor de handhaving zal de overheid ook in zijn eigen aanbestedingen dit minimumtarief als eis moeten gaan stellen en is een kostenverhoging te verwachten bij inkoop van diensten rondom het minimumloon c.q. hieraan gekoppeld het minimum zzp tarief en ligt in de rede deze zzp'ers ambtenaar te maken. Het zou in dit kader interessant zijn om eens te evalueren wat de werkelijke kostenverhoging is van de overgang van zo'n 2.500 schoonmakers die vanaf 2015 zijn overgegaan van een schoonmaakbedrijf naar de Rijksoverheid. Minister Asscher dacht indertijd dat dat 30% meer zou kosten, t.o.v. wat werd er niet bij vermeld.

De vraag is of dit tarief van 16 euro niet hoger moet zijn is als de zzp'er hieruit ook nog een aantal verzekeringen moet betalen Ook de verzekerbaarheid (premie en verplichtte acceptatie) tegen arbeidsongeschiktheid gelijk aan mensen in loondienst zal er moeten komen wil de overheid dit verplicht stellen. Waarschijnlijk zal de overheid hier zelf een oplossing voor moeten gaan bieden.

Het tweede deel van de wet, hoe de overheid controle wil gaan uitoefenen op het zzp-schap, lijkt het er op dat de overheid het zzp-schap wil uitbannen en zowat iedereen weer in loondienst wil laten werken. Als dat het doel is dan is daarvoor slechts een simpele wet nodig en niet dit ingewikkelde wetsvoorstel. Het zal zeer veel administratieve lasten veroorzaken voor zowel de zzp'er als opdrachtgevers, en is het niet uitvoerbaar zonder aanzienlijke kosten ook voor het ambtelijk apparaat. Deze wet die elk tarief tussen het minimum tarief en 75 euro met een onwerkbaar wet opscheept gaat totaal voorbij aan de maatschappelijke veranderingen op het gebied van werk die invloed heeft op de samenleving en de individuele omstandigheden van werkenden. Een leven lang werken in hetzelfde bedrijf komt steeds minder vaak voor. Samenwerken en delen van omzet in vertrouwen met meetbare impact en output door inzet, niet plaatsgebonden en daarmee zonder controle op uren, is tegenwoordig gebruikelijk.

Vergeeten wordt dat tijdens de crisis dankzij het zzp-schap heel veel mensen leerde ondernemend te denken, demotie aanvaarden om te overleven en uit de bijstand te blijven en ontdekte hoe waardevol het is om naast werk ook tijd te besteden aan andere nuttige dingen in het leven. Vergeeten wordt dat administratieve lastenverlichting en verlaging van het risico om mensen in loondienst te nemen is beloofd is aan het bedrijfsleven m.n. de kleine werkgevers.

Juist nu er voor architectenbureaus een CAO wettelijk verbinden is verklaard, die de angel haalt uit de concurrentie tussen zzp'ers en mensen in loondienst, en de wens van bureaus om niet met elkaar te moeten concurreren op arbeidsvoorwaarden, waarin een level playing field is gecreëerd met één elegante formule het minimum tarief = 150% van het bruto CAO tarief van mensen in loondienst, voor alle zzp'ers in deze branche (die overigens met dit minimum de 75 euro per uur niet halen), ligt er dit wetsvoorstel. Als alle branches dit voorbeeld volgen dan is er geen probleem met zzp'ers als er ook de verplichting voor een AOV verzekering wordt ingevoerd maar wel tegen de zelfde voorwaarde als werknemers in loondienst.

Vrijstelling van de zelfstandigenverklaring alleen voor zzp'ers met tarieven boven de 75 euro is discriminatie.

G. Kan
Rotterdam